



Warszawa, dnia 12.01. 2024 r.

PK VIII TK 58.2021

SK 26/21



TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

W związku ze skargą konstytucyjną O D. o stwierdzenie niezgodności:

- 1) art. 29 ust. 4, art. 32 ust. 1 zdanie drugie; art. 32 ust. 3 i 4, art. 34 ust. 2, art. 35 ust. 2, art. 37 ust. 1, art. 41 i art. 42 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (aktualny tekst jedn.: Dz. U. z 2023 r. poz. 2048 – w brzmieniu z 2015 r.) z art. 31 ust. 1 i 3; art. 32 ust. 1 i 2 w związku z art. 2, art. 8, art. 9, art. 37 ust. 1; art. 58 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3; art. 68 ust. 1-3 i 5; art. 92 ust. 1 w związku z art. 1, art. 2, art. 5, art. 6 ust. 1, art. 7, art. 8, art. 9 Konstytucji;
- 2) § 2 ust. 1 i 3, § 2 ust. 4 pkt 2-4, § 4 ust. 2-4, § 5 ust. 1, § 6 ust. 1, 3 i 4, § 7, § 8, § 9 ust. 2 pkt 2-4 oraz § 9 ust. 3 pkt 2-6 i ust. 4 rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki z dnia 15 października 2012 r. w sprawie stypendiów sportowych dla członków kadry narodowej (Dz. U. poz. 1130, ze zm. – w brzmieniu z 2015 r.) z art. 31 ust. 1 i 3 w związku z art. 47; art. 65 ust. 1; art. 73 i art. 68 ust. 5; art. 32 ust. 1-2 w związku z art. 2; art. 7; art. 73; art. 68 ust. 5 w związku z art. 1; art. 8 i art. 37 ust. 1; art. 7 w związku z art. 92; art. 63 w związku z art. 2; art. 7; art. 30; art. 37 ust. 1; art. 32 ust. 1 w związku z art. 2; art. 7; art. 58 ust. 1 Konstytucji.

– na podstawie art. 42 pkt 7 oraz art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r., poz. 2393) –

przedstawiam następujące stanowisko:

postępowanie podlega umorzeniu na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym – wobec niedopuszczalności wydania orzeczenia.

UZASADNIENIE

O D. (dalej: Skarżący lub Inicjator postępowania), działając przez pełnomocnika, wystąpił do Trybunału Konstytucyjnego ze skargą konstytucyjną, w której zaskarżył wskazane w części wstępnej przepisy ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (aktualny tekst jedn.: Dz. U. z 2023 r. poz. 2048 – w brzmieniu z 2015 r.; dalej: ustawa o sporcie) oraz wskazane w części wstępnej przepisy rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki z dnia 15 października 2012 r. w sprawie stypendiów sportowych dla członków kadry narodowej (Dz. U. poz. 1130, ze zm. – w brzmieniu z 2015 r.; dalej: rozporządzenie) i wniósł o stwierdzenie ich niezgodności z odnośnymi przepisami Konstytucji RP.

Skarga konstytucyjna została wniesiona na tle następującego stanu faktycznego i prawnego.

Wnioskiem z listopada 2015 r. Skarżący zwrócił się do Ministra Sportu i Turystyki (dalej: Minister lub MSiT) o przyznanie stypendium

sportowego za zajęcie II miejsca na Mistrzostwach Świata

które odbyły się 31 października 2015 r.

W odpowiedzi MSiT – pismem z _____ grudnia 2015 r. – poinformował Skarżącego, że podmiotem właściwym do złożenia przedmiotowego wniosku jest polski związek sportowy reprezentujący dany sport.

Skarżący pismem z _____ grudnia 2015 r. wniósł do Ministra skargę, uznając argumentację organu za niezasadną. Wskazał także, że organ powinien wydać w sprawie decyzję.

Pismem z _____ stycznia 2016 r. Minister ponownie poinformował Skarżącego, że zgodnie z obowiązującymi przepisami, podmiotem właściwym do złożenia wniosku jest polski związek sportowy reprezentujący dany sport.

Pismem z _____ sierpnia 2016 r. Skarżący wezwał MSiT do usunięcia naruszenia prawa polegającego na niewydaniu w sprawie decyzji administracyjnej w przedmiocie stypendium.

Postanowieniem z _____ września 2016 r. MSiT, działając na podstawie art. 61a § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (aktualny tekst jedn.: Dz. U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.; dalej: k.p.a.) w związku z art. 32 ust. 7 ustawy o sporcie i § 2 ust. 1 rozporządzenia, po rozpatrzeniu wniosku Skarżącego o stypendium sportowe, odmówił wszczęcia postępowania w sprawie. W uzasadnieniu – powołując się na art. 61a § 1 k.p.a. – Minister stwierdził, że Skarżący nie posiada przymiotu strony, ponieważ na podstawie art. 32 ust. 1 i ust. 7 ustawy o sporcie oraz przepisów rozporządzenia, właściwe postępowanie mogłoby być wszczęte jedynie na podstawie wniosku odpowiedniego polskiego związku sportowego, a nie samego Skarżącego.

Pismem z _____ października 2016 r. Inicjator postępowania wniósł skargę na beczynność i przewlekłe załatwienie sprawy, którą Wojewódzki Sąd Administracyjny w W _____ (dalej: WSA) oddalił wyrokiem z _____ maja 2017 r. (sygn. akt _____) uznając, że organ nie pozostawał

w beczynności, a przewlekłość postępowania nie miała miejsca, bowiem organ nie był, zgodnie z obowiązującymi przepisami, zobowiązany do wydania względem Skarżącego jakiegokolwiek aktu prawnego.

Wyrokiem z [redacted] grudnia 2017 r. (sygn. [redacted]) Naczelny Sąd Administracyjny (dalej: NSA) uchylił powyższy wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania WSA, który wyrokiem z [redacted] maja 2018 r. (sygn. [redacted])

[redacted] stwierdził, że organ dopuścił się przewlekłego prowadzenia postępowania, przy czym przewlekłość ta nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa. WSA wskazał, że przewlekłość nie wiązała się z rażącym naruszeniem prawa, ponieważ całokształt okoliczności sprawy wskazuje, że wydanie postanowienia w sprawie [redacted] nastąpiło nie wskutek zaniedbań i celowego, opieszałego działania organu, lecz na skutek błędnego przekonania organu, że skierowane do Skarżącego pismo z dnia [redacted] grudnia 2015 r. jest pismem, które zakończyło sprawę. W konsekwencji, do czasu wezwania przez Skarżącego organu do usunięcia naruszenia prawa, organ uznawał, że nie jest zobligowany do wydania jakiegokolwiek aktu administracyjnego kończącego postępowanie w sprawie i że jego dotychczasowe działanie, podejmowane bez zbędnej zwłoki, odpowiada prawu. Skarżący wniósł od tego wyroku skargę kasacyjną.

W wyroku z [redacted] grudnia 2018 r. (sygn. [redacted]) NSA stwierdził m.in., że przewlekłość postępowania miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa oraz przyznał Skarżącemu od MSiT kwotę 2000 zł. W uzasadnieniu wyjaśnił, że zgodnie z art. 61a § 1 k.p.a. MSiT powinien był wydać postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania, dlatego uznał, że przewlekłe prowadzenie postępowania przez MSiT miało charakter rażący. Powyższy wyrok NSA został wskazany w skardze konstytucyjnej jako ostateczne orzeczenie – w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji.

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 listopada 2020 r., Skarżący został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej, przez:

1) doręczenie poświadczonego za zgodność z oryginałem odpisu i czterech kopii:

a) postanowienia MSiT z września 2016 r. (znak:),

b) wyroku WSA z maja 2017 r. (sygn.),

c) wyroku NSA z grudnia 2017 r. (sygn.);

2) wyjaśnienie, czy od postanowienia, o którym mowa w punkcie 1 lit. a wniesiono środek zaskarżenia, a jeśli tak, to doręczenie poświadczonego za zgodność z oryginałem odpisu i czterech kopii wszystkich orzeczeń wydanych w sprawie, w której postanowienie to zostało wydane;

3) udokumentowanie daty doręczenia wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z grudnia 2018 r. (sygn.) oraz poinformowanie, czy wniesiono od niego nadzwyczajny środek zaskarżenia.

Pismem z grudnia 2019 r. (data nadania) Skarżący, dochowując przewidzianego prawem terminu, uzupełnił wskazane w zarządzeniu braki.

Postanowieniem z dnia 4 czerwca 2020 r. (sygn. akt Ts 109/19) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. W uzasadnieniu Trybunał podkreślił, że badana skarga nie spełnia ustawowego wymogu zakwestionowania przepisu stanowiącego podstawę ostatecznego orzeczenia wydanego w sprawie objętej wniesioną skargą. Objęte skargą konstytucyjną przepisy dotyczą zasad przyznawania stypendiów sportowych. Ostatecznym orzeczeniem wydanym w sprawie Skarżącego stwierdzono natomiast przewlekłość postępowania administracyjnego prowadzonego przez MSiT. Rozpoznawana w postępowaniu sądowniczym skarga Inicjatora postępowania nie dotyczyła jego prawa do otrzymania stypendium

sportowego. Wprawdzie ocena przewlekłości postępowania pośrednio związana była z oceną statusu Skarżącego jako strony postępowania, jednak ostateczne orzeczenie wydane w sprawie objętej wniesioną skargą konstytucyjną dotyczyło wyłącznie przewlekłości postępowania administracyjnego, a nie prawa do otrzymania stypendium.

Skarżący złożył zażalenie na powyższe postanowienie. Trybunał postanowieniem z dnia 2 grudnia 2020 r. (sygn. akt Ts 109/19) uwzględnił je i postanowił nadać bieg skardze konstytucyjnej. W uzasadnieniu Trybunał wskazał, że w zażaleniu Inicjator postępowania doprecyzował, że postawiony w skardze konstytucyjnej zarzut niekonstytucyjności dotyczy nie tylko prawa do otrzymania stypendium sportowego, lecz również prawa do rozpoznania wniosku o jego przyznanie, mimo że nie został on wniesiony przez związek sportowy.

Uzasadniając zarzut niekonstytucyjności zaskarżonych przepisów ustawy o sporcie oraz rozporządzenia Inicjator postępowania – nie relatywizując zarzutów do poszczególnych zaskarżonych przepisów – wskazuje, że przyjmując powyższe przepisy prawodawca dopuszcza się dyskryminacji zawodników uprawiających sport poza związkiem sportowym, ponieważ jedynie związkom sportowym jest udzielane wsparcie finansowe z budżetu państwa. Różnicowanie prawa dostępu do środków publicznych powoduje naruszenie istoty zasady równości wobec prawa.

Przed przystąpieniem do oceny konstytucyjności zaskarżonych unormowań konieczne jest ustalenie, czy analizowana skarga spełnia wymagania formalne. W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego ugruntowany jest bowiem pogląd, że nadanie skardze konstytucyjnej biegu nie przesądza o spełnieniu formalnoprawnych przesłanek dopuszczalności orzekania w danej sprawie. Trybunał jest bowiem na każdym etapie postępowania obowiązany do badania, czy nie zachodzi ujemna przesłanka wydania wyroku, skutkująca

obligatoryjnym umorzeniem postępowania (zob. m.in. postanowienia TK z dnia: 19 października 2010 r., sygn. SK 8/09, OTK ZU nr 8/A/2010, poz. 94; 18 czerwca 2013 r., sygn. SK 1/12, OTK ZU nr 5/A/2013, poz. 70; 26 maja 2015 r., sygn. SK 6/13, OTK ZU nr 5/A/2015, poz. 76; 10 lipca 2018 r., sygn. SK 5/17, OTK ZU seria A z 2018 r., poz. 46).

Skarga konstytucyjna jest nadzwyczajnym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw jednostki. Przesłanki wniesienia oraz merytorycznego rozpoznania skargi konstytucyjnej zostały uregulowane w art. 79 ust. 1 Konstytucji RP oraz w art. 53 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (tekst jedn.: Dz. U. z 2019 r., poz. 2393; dalej: uotpTK).

Artykuł 79 ust. 1 Konstytucji RP ustanawia trzy podstawowe przesłanki dopuszczalności skargi konstytucyjnej. Pierwszą jest naruszenie określonych w Konstytucji wolności lub praw, których podmiotem jest skarżący. Zgodnie z drugą przesłanką, wymagane jest uzyskanie ostatecznego orzeczenia sądu lub organu administracji publicznej rozstrzygającego o tych wolnościach lub prawach. Ostatnim warunkiem jest konieczność wykazania, że to ustawa lub inny akt normatywny, na podstawie którego wydano orzeczenie w sprawie skarżącego, stanowi źródło naruszenia jego wolności lub praw (zob. m.in. postanowienia TK z dnia: 5 listopada 2013 r., sygn. SK 15/12, OTK ZU nr 8/A/2013, poz. 127; 30 listopada 2015 r., sygn. SK 30/14, OTK ZU nr 10/A/2015, poz. 184; 26 sierpnia 2020 r., sygn. SK 44/20, OTK ZU seria A z 2020 r., poz. 44 oraz powołane tam wcześniejsze orzecznictwo).

Z kolei, stosownie do art. 53 ust. 1 pkt 1-4 uotpTK, skarga powinna zawierać: po pierwsze, określenie kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji i w stosunku do którego skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją (pkt 1); po drugie, wskazanie, która

konstytucyjna wolność lub prawo skarżącego i w jaki sposób – w ocenie skarżącego – zostały naruszone (pkt 2); po trzecie, uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na poparcie tego zarzutu (pkt 3); po czwarte, przedstawienie stanu faktycznego (pkt 4).

W piśmiennictwie podkreśla się, że warunkiem dopuszczalności skargi konstytucyjnej jest w szczególności udzielenie pozytywnej odpowiedzi na pytanie, czy w sprawie rzeczywiście zostały naruszone prawa i wolności konstytucyjne skarżącego (zob. L. Bosek, M. Wild, *Kontrola konstytucyjności prawa. Komentarz praktyczny dla sędziów i pełnomocników procesowych. Wzory pism procesowych.*, wyd. 2014, Legalis 2020, II.§9.II).

Do materialnych przesłanek instytucji skargi konstytucyjnej zalicza się: a) osobisty interes prawny skarżącego, a nie interes obiektywny – jak przy konstrukcji skargi powszechnej (*actio popularis*), i b) interes aktualny – a nie potencjalny (zob. J. Trzeciński, M. Wiącek, [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, red. L. Garlicki, M. Zubik, Wydawnictwo Sejmowe, Warszawa 2016, tom II, s. 893). Jak wskazuje się w piśmiennictwie, „[j]eżeli w wyniku dokonanej analizy Trybunał dojdzie do przekonania, że skarga konstytucyjna nie wpłynie na sferę praw i wolności skarżącego, TK przyjmuje niedopuszczalność skargi. Sytuacja taka ma miejsce w szczególności wówczas, gdy niekorzystne względem skarżącego rozstrzygnięcie zapadło nie tylko w wyniku zastosowania zaskarżonego przepisu, lecz także z innych przyczyn, których skarżący nie kwestionuje w swojej skardze. W takiej sytuacji nawet w przypadku uwzględnienia skargi konstytucyjnej oraz wznowienia postępowania na zasadach określonych w art. 190 ust. 4 Konstytucji RP, nie będzie mogła nastąpić restytucja interesów skarżącego” [L. Bosek, M. Wild, *op. cit.*, II.§9.II.1.C.c).3].

Przedmiotem skargi konstytucyjnej może być zatem wyłącznie ta norma prawna, która stanowiła podstawę wydania przez organ władzy publicznej orzeczenia naruszającego prawa lub wolności konstytucyjne skarżącego. Przesądza to o konieczności istnienia merytorycznego związku pomiędzy treścią zakwestionowanej normy prawnej a podjętym na jej podstawie rozstrzygnięciem oraz zarzucanym temu rozstrzygnięciu naruszeniem praw lub wolności konstytucyjnych. Regulacja prawna stanowiąca przedmiot skargi konstytucyjnej musi więc w ten sposób determinować w sensie normatywnym treść wydanego orzeczenia, iż prowadzi to do wskazanego w skardze naruszenia praw lub wolności konstytucyjnych przysługujących skarżącemu (zob. postanowienie TK z dnia 22 lutego 2001 r., sygn. Ts 193/00, OTK ZU nr 3/2001, poz. 77 i przywołane tam orzeczenia).

Trybunał Konstytucyjny podkreśla, że „[d]o zasadniczych przesłanek dopuszczalności występowania ze skargą konstytucyjną należy uczynienie jej przedmiotem przepisów (ustawy lub innego aktu normatywnego) wykazujących podwójną kwalifikację. Będąc podstawą prawną ostatecznego orzeczenia wydanego w sprawie skarżącego przez sąd lub organ administracji publicznej, muszą one prowadzić jednocześnie do naruszenia wskazywanych przez skarżącego konstytucyjnych wolności lub praw. Skarżący jest przy tym zobligowany (...) do wskazania, które przepisy kwestionowanego aktu normatywnego wykazują taką kwalifikację” (postanowienie TK z dnia 19 października 2004 r., sygn. SK 13/03, OTK ZU nr 9/A/2004, poz. 101).

Dopuszczalność merytorycznego rozpoznania sprawy przez Sąd Konstytucyjny zależy także od stwierdzenia braku ujemnych przesłanek procesowych. Pozostają one wspólne dla wszystkich sposobów inicjowania postępowania przed Trybunałem (zob. postanowienie TK z 29 kwietnia 2015 r., sygn. P 23/15, OTK ZU nr 4/A/2015, poz. 61). Zaliczają się do nich m.in.: zakaz ponownego orzekania w sprawie prawomocnie osądzonej (*ne bis in idem, res iudicata*), niedopuszczalność kwestionowania przed Trybunałem aktów

stosowania prawa i rozstrzygania sporów o wykładnię, pozostających poza kognicją Sądu Konstytucyjnego, oraz niespełnienie wymagań formalnych pisma inicjującego postępowanie.

Wystąpienie którejkolwiek z wyżej wymienionych ujemnych przesłanek procesowych rodzi po stronie Trybunału Konstytucyjnego obowiązek umorzenia postępowania.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt postępowania w niniejszej sprawie, wskazać należy, co następuje.

W pierwszej kolejności – dla porządku – należy zauważyć, że nadanie skardze konstytucyjnej dalszego biegu na etapie kontroli wstępnej lub uwzględnienie zażalenia na postanowienie Trybunału o odmowie nadania skardze dalszego biegu nie wiąże składu orzekającego *in merito* (zob. np. wyroki TK z dnia: 21 czerwca 2017 r., sygn. SK 35/15, OTK ZU A/2017, poz. 51; 20 grudnia 2017 r., sygn. SK 37/15, OTK ZU seria A z 2017 r., poz. 90; 23 maja 2018 r., sygn. SK 15/15, OTK ZU seria A z 2018, poz. 35 oraz 28 czerwca 2018 r., sygn. SK 4/17, OTK ZU seria A z 2018, poz. 43, a także postanowienia TK z: 18 grudnia 2018 r., sygn. SK 25/18, OTK ZU seria A z 2018 r., poz. 82; 16 lipca 2020 r., sygn. SK 15/18, OTK ZU seria A z 2020, poz. 29 oraz powołane tam orzecznictwo).

Następnie należy wskazać na wątpliwości dotyczące okoliczności, czy zaskarżone w skardze konstytucyjnej przepisy ustawy o sporcie i rozporządzenia stanowiły podstawę prawną wyroku NSA z grudnia 2018 r. (sygn.

), który to wyrok został wskazany przez Inicjatora postępowania jako orzeczenie rozstrzygające ostatecznie o jego prawach.

Przedmiotowy wyrok NSA jest wyrokiem kończącym postępowanie sędowoadministracyjne zainicjowane skargą na bezczynność i przewlekłe

załatwienie sprawy w przedmiocie przyznania stypendium sportowego przez MSiT. W wyroku tym, NSA uchylił punkty 2 i 3 wyroku WSA z maja 2018 r (sygn.) – w których WSA orzekł, że stwierdzona w toku postępowania MSiT przewlekłość nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa oraz oddalił skargę w pozostałym zakresie – i orzekł, że stwierdzona przez WSA przewlekłość postępowania miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa, ponadto przyznał Inicjatorowi postępowania od MSiT kwotę zł oraz oddalił skargę kasacyjną w pozostałym zakresie. Z powyższego jasno wynika, że przedmiotem rozstrzygnięcia w wyroku NSA z grudnia 2018 r. była przewlekłość postępowania przed MSiT w sprawie wniosku o przyznanie stypendium sportowego. Konstatacja ta pozostaje w zgodzie z utrwalonym w rzecznictwie NSA poglądem, zgodnie z którym, kognicja sądu administracyjnego w przypadku skargi na bezczynność ogranicza się jedynie do badania przesłanek bezczynności organu, nie zaś przesłanek prawidłowego zastosowania norm materialnoprawnych, które winny znaleźć zastosowanie w przypadku kontroli decyzji. Ponadto, wyrok uwzględniający skargę na bezczynność organu administracji publicznej nie może dotyczyć kwestii mających wpływ na merytoryczną treść przyszłego aktu lub czynności, a ewentualne wskazania w tym przedmiocie nie są wiążące (zob. m. in. wyrok NSA z dnia 23 marca 2021 r., sygn. I FSK 189/21 oraz przywołane w nim orzecznictwo, SIP LEX nr 3219171). Wydaje się, że poglądy powyższe należy odnieść także do skargi na przewlekłe postępowania. Mając powyższe na uwadze należy skonstatować, że nie powinny stanowić i nie stanowiły podstawy prawnej wyroku NSA z grudnia 2018 r. kwestionowane w skardze konstytucyjnej przepisy ustawy o sporcie dotyczące kwestii finansowania stypendiów sportowych, ich wstrzymywania i pozbawiania, przyznawania nagród, wyróżnień i odznak, orzeczeń lekarskich, tytułów zawodowych w sporcie. Podobna sytuacja ma miejsce w przypadku kwestionowanych przez Skarżącego przepisów rozporządzenia. Owe przepisy rozporządzenia dotyczą bowiem kwestii takich

jak: termin złożenia i wymogi formalne wniosku o przyznanie stypendium, warunki umożliwiające przyznanie stypendium, sposób wypłaty stypendium, okoliczności związanych z niezdolnością do uprawiania sportu oraz wstrzymaniem albo pozbawieniem stypendium.

Mając powyższe na względzie, wskazać należy, że kwestionowane przez Inicjatora postępowania przepisy ustawy o sporcie oraz rozporządzenia nie stanowiły podstawy prawnej wyroku NSA z grudnia 2018 r. (sygn.

), który to wyrok został wskazany przez Skarżącego jako orzeczenie rozstrzygające ostatecznie o jego prawach. W związku z powyższym, postępowanie niniejsze podlega umorzeniu w całości – na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 uotpTK.

Na marginesie powyższych rozważań wskazać należy, że orzeczeniem, które dotyczyło prawa Skarżącego do otrzymania stypendium sportowego, a także prawa do rozpoznania wniesionego przez niego wniosku o przyznanie stypendium, mimo, że nie był on reprezentowany przez związek sportowy, było postanowienie MSiT z września 2016 r., w którym Minister odmówił wszczęcia postępowania w sprawie przyznania Skarżącemu takiego stypendium. W przypadku tego postanowienia nie można jednak mówić, by właściwy organ orzekł w nim ostatecznie o konstytucyjnych prawach Skarżącego – w rozumieniu art. 79 Konstytucji RP. Wskazać bowiem należy, że Skarżący nie wniósł od powyższego postanowienia żadnego środka zaskarżenia.

Z powyższych względów, postępowanie w przedmiocie skargi konstytucyjnej Skarżącego podlega umorzeniu w całości na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 uotpTK – wobec niedopuszczalności wydania orzeczenia.

Biorąc powyższe pod uwagę, wnoszę jak w *petitum*.

z upoważnienia,
Prokuratora Generalnego
Rp. Robert Horvath
Zastępca